

„Štajerc“ izhaja vsaki petek, datiran z dnevom naslednje nedelje.

Naročnina velja za Avstrijo: za celo leto 3 krona, za pol in četrt leta razmerno; za Ogrsko 4 K 50 vin. za celo leto; za Nemčijo stane za celo leto 5 kron, za Ameriko pa 6 kron; za drugo inozemstvo se računi naročnino z ozirom na visokost poštne. Naročnino je plačati naprej. Posamezne štev. se prodajajo po 6 v.

Uredništvo in upravnništvo se nahajata v Ptuj, gledališko poslopje štev. 3.

Dopisi dobrodošli in se sprejemajo zastoj, ali rokopiše se ne vrača. Uredniški zaključek je vsak terek zvečer.

Za oznanila uredništvo ni odgovorno. Cena oznanil (insetov) je za celo stran K 64, za 1/2 strani K 32, za 1/4 strani K 16, za 1/8 strani K 8, za 1/16 strani K 4, za 1/32 strani K 2, za 1/64 strani K 1. — Pri večkratnem oznanilu se cena primerno zniža.

Stev. 34.

V Ptuj v nedeljo dne 23. avgusta 1908.

IX. letnik.

Zaupniki in somišljeniki.

V zmislu strankinih določb sklicujemo tem potom

II. strankarski zbor

„Napredne zveze („Štajerčeve stranke“) ki se bo vršil

v nedeljo, dne 23. avgusta 1908 popoldne ob 1/4. uri v prostorih „Ver-einshausa“ v Ptuj.

Dnevni red:

1. Otvoritev in pozdrav po načelniku ter izvolitev predsedstva.
2. Poročilo strankinega vodstva (poda urednik K. Linhart).
3. Blagajniško poročilo.
4. Prihodnje štajerske deželnozborske volitve (poroča dr. August pl. Plachki).
5. Organizacijska, agitacijska in tiskovna vprašanja (poroča urednik K. Linhart).
6. Slučajnosti.

Vabila bodo pravočasno razposlana. Pristop bodo imeli le povabljeni. Ako bi se kateremu naših zaupnikov in somišljenikov vabilo ne dostavilo ali pa ako bi kdo želel se shoda udeležiti, naj nam to naznani.

Obenem s tem strankarskim zborom se vrši isti dan in v istem lokalu

II. letni zbor „Štajerčevega“ tiskovnega društva,

na katerega so vabljeni vsi člani.

Dnevni red:

1. Otvoritev in pozdrav načelnika.
2. Poročila o blagajni in delovanju.
3. Predlogi in sklepi.
4. Slučajnosti.

Na veselo svidenje!

V Ptuj, 1. avgusta 1908.

Z naprednim pozdravom!

Strankino vodstvo in odbor „Tisk. društva“.

Mi gremo naprej...

Pogumnemu bodočnosti!

V nedeljo popoldne se zberejo zopet vabljeni zaupniki napredne naše stranke in člani našega tiskovnega društva. Posvetovati se bomo za nadaljno borbo, oceniti dosedanje našo delovanje, napraviti račun, da odgovorimo na vprašanje: ali smo storili svojo dolžnost ali ne.

Mi trdimo, da smo jo storili. Mrtvi še nismo, čeprav je zadonel že opetovano mrtvaški zvonček v uredništvih prvaškega časopisja. Eh, mrtvi še nismo! Nasprotno, vedno krepkejšo življensko moč čutimo v svojih žilah, vedno vselej in ponosneje nam bije sree... Kolo

časa se ne da obrniti, — zmaga mora biti naša, kajti naše delo je živa potreba, vse razmere zahtevajo to delo, mi moramo biti!

Nasprotniki se čudijo. Danes trdijo, da že „umira“ „Štajerc“ s svojo stranko, — jutri nas zopet napadajo s strupenim orodjem in jim je v boju proti naši stranki vsako sredstvo dobro, pojutrajnem nas posnemajo kakor opice in potem zopet vprijejo, da „umiramo“... Pa le živimo! In kako krepko živimo, to dokazujejo udarci, ki jih podelujemo nasprotnikom, to dokazujejo naše zmage!

Vse to je naravni razvitek. Res je, da je slovensko ljudstvo v svoji pretežni večini še klerikalno. Ni čuda! Skozi stoletja ni imel drug vlado v roki, nego črna duhovniška suknja. Dokler so živeli še stari duhovni, ki so se ravnali po naukih evangelija in se niso vtikali v viharje posvetne politike, se ni čutilo tega klerikalizma. Ali mlada šola kaplanokratije, duhovniški naraščaj nezrelih fantov, ki so doma v krmi in ki se zavzamejo edino za politične vzore, — ta je vse pokvarila. Neka nemška pesen pravi:

„Es geht ein finstres Wesen um,
das nennt sich Jesuit“...

In ravno ta jezuitizem, to politično in politikujočo duhovstvo, ki ne zasluži več imena božjega namestnika, ta je danes na Slovenskem doma. To je železna falanga! Klerikalstvo je malik, ki ima dve glavi: neumnost in nasilje! Z neumnostjo ti drži široke sloje ljudstva pod svojim žeslom. Z nasiljem hoče onemogočiti delo nasprotnikov teme. Da je ta jezuitizem, to politično faršto nevarno, o temu pač ni treba izgubiti besedice. Torej boj proti klerikalizmu!

Boj, — da, boj! Ali kako? Ustanovili so prvaški advokati „narodno stranko“. Vpili so „ne“ in delali „ja“. Blamirali so se, smešili se z vsakim dnevom. Rekli so, da so napredni, a njih poslance sedita v farškem klubu. Pred volitvami so se borili proti hofratu Ploju, po volitvah so poljubljali Ploju roko. In vrhunec zneđenosti tiči v programu te stranke, katerega poglavitna točka je — deželno izdajstvo. Raztrgati zgodovinske kronovine habsburške države, uničiti to državo, to je namen, to je cilj te gospode, ki se le nerodno krije s plašcem narodnosti. Taka konfuzna stranka naj bi uničila klerikalizem? Kdo bi to verjel? Zato tudi vidimo, kako hira in propada „narodna stranka“, kako izginjaja navdušenje...

Mi, — s ponosom trdimo to, — mi edini smo resni, nevarni nasprotniki klerikalizmu. Zakaj? Naša moč tiči v dveh momentih. Prvič znagujemo, ker smo v tesni zvezi z velikim nemškim narodom, ker hočemo sporazumljenje med obema sosednoma narodoma, ker vemo, da je slovenski narod vso svojo kulturo, svoj politični napredek izčrpal iz nemškega, ker vemo, da je slovenski narod še danes brez Nemca v gospodarskem oziru berač. Drugič pa napredujemo, ker smo resnično napredni, ker ne poznamo zveze s klerikalizmom, ker črpamo svojo moč iz ljudstva in za ljudstvo, ker smo dobri gospodarji in brezobzirni v boju za ljudsko pravico. Ta dva momenta nam zagotovo zmago!

Tako se ne čutimo sami. Z nami bije tisočero src. Kolikor smo delali, toliko plodov smo želi! Pozdravljamo tedaj sobojevnike, naše zaupnike! Posvetujemo se in potem, — naprej, vedno naprej!

Živela napredna misel!

Živilo ljudstvo!

Živela naša bodočnost!

Politični pregled.

Posledice avstro-ogrske pogodbe. Ožigostili smo svoj čas veliko nevarnost avstro-ogrske pogodbe, za katero so tudi naši prvaški poslanci večidel glasovali. Zdaj se pa že čuti posledice te pogodbe. Glasom X. njene določbe sta obe državi monarhije prosti na polju železničnih tarifov. Vsled tega je avstrijska vlada 30. junija Ogrski pogodbo glede transinitnega prometa ogrskega blaga v zahodno-evropske države razveljavila. S 1. avgustom bi naj to veljalo. Izvoz Ogrske na zahod bi bil s tem otežavljen. Ogrska vlada pa se hoče zljaj s tem maščevati, da zapre Avstriji trge na Balkanu. Uveljavila je namreč za v orient namenjeno blago novi tarif, ki bode veljal začetkom novega leta. Voznina avstrijskega blaga po ogrskih pokrajinah se bode s tem novim tarifom za 25 do 30% zvišala. Tako nas udari Madžaron vedno čez uho...

Ogrska žetev je glasom poročil poljedelskega ministra boljše, nego se je pričakovalo. Želo se je pšenice 38 milijonov centov (cent je 100 kil), rži 11%, ječmena 11%, ovs 10 milijonov centov.

Kralj Edvard angleški obiskal je našega cesarja v Ischelu, da mu čestita ob priliki 60. letnice njegovega vladanja.

Zakaj boleha obrtništvo?

Kadar preišče zdravnik bolnika, bode hotel v prvi vrsti pravo bolezen določiti; kadar mu je sedež in vzrok bolezni znan, bode tudi lahko zdravila določil, da bolnik zopet ozdravi.

Tudi obrtnik je bolnik. Veliko dohtarjev je, ki mu vse mogoče zdravila zapišejo. Ali sedež bolezni ni tem ljudem znan. Obrtnika samega se ne vpraša in če se ga že vpraša, se njegove nasvete ne vpošteva. Na obrtnika se ozira kakor na nedoletno dete, ki samo ne ve, kaj mu manjka in kaj bi mu dobro storilo.

Ko bi se obrtniki s kmeti v trdni organizaciji združili in skupno pomoč zahtevali, bi bilo bolje. V tem tiči rak-rana obrtništva.

Druga bolezen obrtništva tiči pač v pomanjkajočem prometnem kapitalu in v naših plačilnih razmerah.

Ako začne obrtnik svojo obrt, ina v največ slučajih toliko, da si ravno potrebno orodje nakupi, odnosno da za prvi čas material in delavske mezde plača. Potem dela pridno. Konkurenca, semtertja tudi neznanje prave kalkulacije ga prisilijo, da naredi nizke cene. Velik del odjemalcev ne vpraša takoj po računu. Drugi, ki takoj plačajo, „glühajo“ zopet na vse pretege. V obeh slučajih zniža izguba obresti plače občutno. Par kronic, ki jih je imel obrtnik začet-

koma, se na ta način naloži in ležijo večidel pri odjemalcih, ki ne plačajo. Tako pride obrtnik v dolgove. Končno ga njegova obrt več ne veseli, ker ne vidi uspeha in nima več prometnega kapitala, da bi mirno naprej delal. Potem pride morda še kakšna večja izguba in pogum je proč, obrtniku je že vse eno in čuje se ga reči: „Obrti ni več za pomagati“.

Na Francozskem je nekaj neki misijonarski pridigar rekel: „Kristjani, pojdite domu in plačajte vašim obrtnikom!“ Ta duhovnik je pač dobro vedel, kje žuli obrtnika čevljev.

Seveda, deloma je obrtniški stan tudi sam kriv. Mnogo je odjemalcev, ki bi radi svoje račune takoj poravnali, ki jih pa dobijo šele v poznejšem času. Ali obrtnik, ki sam dela, nima časa, da bi vsak dan račune pisaril in mora za to pisanje noči in proste ure porabiti.

Najboljša pomoč za obrtnika bi bila: obrtniku naj se preskrbi ceni kapital, naj se nanj ozira pri dobavah za državo, deželo in mesto in naj se varuje njegove zahteve.

(Prihodnji naprej.)

Dopisi.

Favorje fara Slivnica! Ljubi „Štajerc“, naj ti jaz še kaj sporočim in našega kraja. Veš, tudi pri nas te radi beremo, le na skrivnem, ker imamo pri nas jagra, ki za teboj gaja. Ta je činec, obritega lica, in nosi dolgo črno suknjo. Tebe „Štajerca“ najrajši lovi, kadar hodi z žakljom ali s puto okoli, pa tudi drugače se malo doma drži. Treba bi bilo iti k nam na spoved, pa ročno po večernicah ga ni bilo v kaplaniji. Piko ga je s torbo po celi voglajni iskal, in ga nazadnje našel v Rožmanovem mlinu. Jančička je umrla, morala iti na oni svet brez svete popotnice. Tega ni nikdo drugi kriv, ko naš kaplan, ki se za drugo ne briga, ko za politiko. Tem gospodeku pa tudi nič ni prav pri nas; zvonjenje pa procesije, vse če drugače imeti. Prav pa mu je birja, ktera mu ne sliši vseč; in če letos pride, dajmo mu „Štajerca“ v žakelj. Ravno tako naredimo župniku, ki je bolj „kšajt“, in pobira pšenico za oblate, mošt pa za cerkev, pa to gre vse v njegov nikoli polni žakelj.

Brežki okraj. Letošnja suša naredila je našim kmetom veliko skrb in strahu, tako da je že marsikateri obupal ter za vsako ceno pričel živino prodajati. Take slučaje uporabljajo največ naši mesarji, ki meso skoro po enaki ceni tržijo, kakor prej, akoravno je cena živine nizka. V zadnjem času izvedeli smo veselejšo vest in upamo, da se stvar tudi uresniči. Vsled strahovitne letošnje suše bi res marsikateri bil prisiljen do zadnje glave živino iz hleva pognati, ker od naših spekulativnih prekupcev ne bi nikakor mogel seno kupovati, kajti pri nas je bil že strahoviti „alarm“ glede krme, tisti ki so si je kaj vkup navlekli, so že na to računili, da ji bodo v spomladini prodajali, kakor špeharji slanino v Zagrebu. Od dobrih kmečkih listov pa smo zadnji čas izvedli, da ima že naša štajerska „zveza kmet. zadrug“ v Gradcu naročilo, da preskrbi kmetovalcem krme in slamo 400 vagonov, ki bo cena krmi 4 krone, slami 2 krone meterski stot. Nekateri siser ugibajo, da bo to seno slabo in ne-erablivo. Mi pa popolnoma upamo, da bode naša poštena „zveza“ v Gradcu storila vse po njeni moči in da bode seno, ki ga živinorejci za nizkano ceno dobijo — dobro! „Zadruga“, katera se sploh s temi stvarmi peča — vendar ve kaj storiti in kar naš kmet rabi. S tem bode torej na celem spodnjem Štajerskem spekulativnim oderuhom njihov tozadevni načrt preštrihan.

Kmet.

Razvanje pri Ločah! Dragi „Štajerc“, ne zameri mi da te tudi jaz enkrat z nekaterimi vrsticami nadlegujem, saj mi ni po volji da moram enkrat seči po tvoji krtači; pa kaj da ne gre drugači. Pri nas imamo kakor ti je gotovo znano, nemško šolo, katera bo pa se mi zdi slovenska postala. Naš gospod nadučitelj ne zna dosti slovensko, zategadel si je pa vzel našega slovenskega gospoda Šunketa sina, da uči naše otroke v šoli slovenski peti; ali v petek 14. t. m. so morali šolarji šolo in poduk zapustiti in se v našo cerkev sv. Mihela podati, da je tam slovenski sin na orglje piskal in naši otroci so mogli slovensko peti z našim učiteljem vred.

Naš gospod nadučitelj je bil zmerom trdi Nemec, ali lansko leto je bil izvoljen od naših občinskih odbornikov za prvega gospoda „gemeinderota“, in zategadel si zdaj tudi upa slovensko učiti, ker je ja ti prvi za našim gospodu rihtarji. Naš gosp. rihtar je pa šolski načelnik in bomo videli, kaj poreče k temu naš očka, ker se tudi našega nadučitelja, kak se meni zdi, malo boji. V kratkem pa več.

Razvančan pa nepoznan.

Sladka gora. Minulo je že mnogo let, odkar imamo dva vrta moža za župana. Popraševali smo, kaj sta nam v tem dolgem času dobrega storila, toda odgovor je bil povsod: Nič! Za škodo, katero naj je napravila toča in povodenj leta 1907, nam je bilo priskrbljeno mnogo denarja, a žalibog, dobili ga nismo. Kdo je bil temu vzrok, nismo vedeli do sedaj, a sedaj se nam je odkrilo. Zaradi tega so bili kmetje nevoljni in pritoževanja ni bilo konca ne kraja. Zopet letos se nam približujejo nove občinske volitve, zato pa kmetje pozor! Združiti se moramo vsi dobro misleči občani in ne več voliti gostilničarja za župana. Sladkogorčan.

Iz Ljutomer. 16. t. g. meseca vršilo se je v Ljutomeru blagoslovljenje sokolove bandere. Te slavnosti udeležilo se je precejšnje število sokolovih društev iz raznih krajev, n. pr. iz Prage, Maribora, Celja in Varaždina. Žalibože, da je bilo ves čas slabo vreme. Na predvečer slavnosti priredili so sokoli svoji kumici podoknico, potem se pa podali v gostilno pri kolo-dvoru na komers. Podoknice udeležilo se je 43 domačih sokolov, blagoslovljenja pa do 120 mož vseh društev. Iz tega vsega se razvidi, kako da lastna hvala smrdi. Pred par tednov kričalo se je po vseh časnikih, da se bode udeležilo navedene slavnosti najmanj 500 sokolov in v celem pa nad 3000 joseb. Kako so pa pogoreli! Med domačimi sokoli bili so zastopani čevljarski učenci in kravji hlapi. Na zbirališču pridružilo se je pa sedem soklih krav in jedna koza, seveda brez rudečih majic. Dvorni svetnik dr. Ploj in dr. Rozina sta tudi počastila ljutomerski trg s svojo navzočnostjo. Druge nesreče ni bilo.

Sv. Barbara v Hajzah! Oj srečna barbar-ska fara, katera imaš takšno izobraženega župnika, da ti razlaga napačno v pridigi o cestinarju in farizeju. Večkrat smo slišali poprejšne g. župnike očitati farizeju njegov izpoved v templu, ali ta g. Vogrin je dne 16. avgusta kar sedemkrat očital cestinarju slabosti, katere je izgovoril farizej po besedah božjega Učenika, tedaj po mnenju poslušalcev proti naukom sv. evangelija, na kanceljnu ali kako Vi pravite na sv. mestu govoril. Ali ste pri tem bili toliko zamišljeni v svojo Liziko, da niste mislili kaj prepovedujete? Ali kadar Vam je potrebno opominjati farane za crkv. potrebe, ali pa groziti faranom s tožbo, kakor 9. avgusta, tedaj pa dobro premisljajte besede, katere izgovarjate. Omenili ste da ima dvakrat smrtni greh, kateri od župnijskih in crkv. posestev odnese, ali kateri v časopise piše; koliki grehov pač morajo imeti duhovniki, kateri že leta in leta pišejo v časnike; koliki greh mora biti ako duhovnik raz prižnice neresnico govori in že davno umrlemu cestinarju očita grehe, od katerega je rekel sam božji Učenik, da je šel opravičen v svojo hišo. Ali je to lepo od Vas kot dušnega pastirja, prigovarjati osebam da bi se naj denarje, katere bi dobili radi suše, obrnilo za stavbo mežnarje, tedaj da bi ubogi posestnik bil do cela uničen? Boljše da se davki odpišejo! Omenili ste da farani zanj cerkve ostajajo in ne grejo v cerkev, katero bode te sedeži kar vse napolnili, seveda po Vašem receptu za crkv. potrebe. Ali je to lepo od Vas da niste hoteli blagosloviti jame edinega otroka Kreinc v Paradižu, in je zaradi tega zbolela mati umrlega otroka od žalosti, ko je slišala Vaše delovanje? Kdo je odgovoren pred Bogom radi njene bolezni? Vi ste pa pri tem še plačilo 5 kron sprejeli; kolikokrat smatrate to za smrtni greh? Obljubili smo Vam, da bi Vas pri miru pustili, a ni mogoče radi Vas in Vaših crkv. dveh ključarjev. Pojasnili bomo celo delovanje knežoškofjskemu ordinarijatu.

Vivat Habičak, Belšak, Vogrin, Omračil se Vam je celo spomin Liza Strah priznala je celo Da Habičak jezičičak še bo.

Iz Črešnjevca pri Slov. Bistrici. Članek v

zadnjem „Štajercu“ spravi je zalega g. župnika Šušnika celo po koncu; seveda, resnica v oči bode, vsaj če se zamore ne da oprati. Kar besni na prižnici in zunaj, ter se skuša oprati s takimi neumnostmi, da se ljudstvo kar očitno posme-huje; pa niti ene besedice ne ugovarja, da „Štajerc“ ne govori resnice. Hrupi, da njegov farovž je čist in pošten in naj se pusti tisti in njegova družina v miru. Aha, g. župnik, glejte ga no, — zakaj pa ne pustite Vi drugih družin in hiš v miru, zakaj blatite poštene ljudi brez vzroka? Ravno pred zadnjo premnico ste se izrazili, da ni treba deklet od neke hiše kod družic vabiti, ker niso na dobrem glasu, in vendar ne veste niti trohice slabega od njih, samo da se Vam njih oče po debelcem ne uklanja, pač pa Vam je že veliko dobrot skazal. Sveta je pa Vam g. župnik tista hiša in rodbina, kjer se je uganjalo hudodelstvo krvosramnosti, posilstva, nečistosti zoper naravo, samo ker se Vam je rodbina uklanjala in ste dobili kakšnega purana. Kaj ne g. župnik? Kaj Vas brigajo, g. župnik, tudi druge poštene hiše, rodbine, služabniki, posli, da jih napadate in blatite v spovednici, na prižnici in zunaj? Ljubi Boga črez vse, bližnega kakor samega sebe ne stori drugemu, kar nočeš da bi storil drugi tebi! To je podlaga Kristusove svete vere. Žalibog da tega g. župnik ne veste. Vaš farovž je bilog čistosti in splošne morale, ter nedotakljiv. Vse drugo je hudobija in slabost. G. župnik, kakor streljate Vi semkaj, tako streljamo mi nazaj, streliiva imamo toliko in tako ojstrega da se bode tresel farovž. G. župnik! Oprajte zamorec kakor hočete, ostal bode zmiraj črn. — Radovedni pa vendar smo, kedaj pridejo na Črešnjevec častiti knežoškof z bičem ter nas bodejo pomirili.

Kamnica pri Mariboro. Dragi „Štajerc“, dolgo časa je priteklo, ko niste nič dobili iz naše fare. Kaj se je zgodilo dne 11. avgusta popoldne, ko so imeli v 1. razredu spoved? Po spovedi so šli domu in so počakali pri velikem ribniku, ko so šli iz 3. razreda domu, pa so vrgli Stuppan Alojza noter. Ribnik je spucan, pa je poln vode; prosil je, pa ni nič pomagalo. Eden je klical: Stuppan, pojd sem, jaz imam eno pismo za tvojega očeta. Vsi so vimečarski sinovi. Kaj porečete starši? Daste tako sinove vzgojevati? Žali Bog, kaj pa bodejo boljše otroke imeli, ker sami niste nič boljši. Vsako nedeljo po krčmah hodite, za otroke ni nič mar. Otroci so na prvi vrsti, potem je drugo ali vi starši tudi jemlete po tistem očetu izgled, ko je rekel: moj Hanzek je fest fant; potem ko je bil dvajset let star, pa je očeta iz hiše vlačil. Tako bojo tudi vas... Zalostno je za vas, da vaši sini bi radi bili morilci.

Iz Kalobja. Dragi „Štajerc“! Dovolj mi tudi malo prostorka da ti povem kaj imam na srcu o našem župniku Kostonjčevcu. Ko se opravlja za na prižnico v Zagrebu, pa se ozira za fante če bojo kaj šli na kor, ožira se kakor mačka za miši ker ne pusti nobenemu fantu gori kakor Johan Paderja. Ta fant pa ima pravico gor hoditi, zato ker njegov oče na vsako veselico povabi fajmoštra. Po pridigi pa tudi ni to. Dragi „Štajerc“ naznamim ti še tudi, da še zmiraj hujska naš fajmošter proti tebi, ker le misli da nas bode odpravil, da ga ne bomo več čitali; pa naš fajmošter misli, da se ga kaj strašimo, če on hujska iz prižnice proti farmani zavoli lista. Fajmošter vse skupaj stlači ob nedelji, nekaj je prave pridige, nekaj zavolj „Štajerca“, potem maša in križevi pot, litanije; tega pa noče, da bi bile popoldne večernice, ker je boljše, da ta čas v svojo lepo kuharico gleda... Če se ne bode vse to poboljšalo bode pa drugokrat več... Več faranov vse to dokažemo s prisego!

Sv. Jakob v slov. gor. Dragi nam „Štajerc!“ Že dolgo nisi nam poročal kaj od Sv. Jakoba, namreč od naše fare. Akoravno nisem naročen na Vaš cenjeni list, a vendar mi nobena številka ne izostane. Imam namreč dobrega prijatelja, kateri mi tebe kar hitro prinese, da te potem težko pričakojči beremo. Da ti ne bodem veliko prostora porabil, moram ti zopet nekaj poročati, kar si že sicer enkrat omenil, pa še žalibog vedno ni drugače postalo, namreč petje v cerkvi. Ali nimate boljših pesmi? Takšnega groznega cviljenja smo se že zdavno naveličali. Ljudje pravijo, da naše korenjeve plevce boljše napravijo na njivi, kakor pevci na koru. Imajo